

LA CAMPANA DE GRACIA.

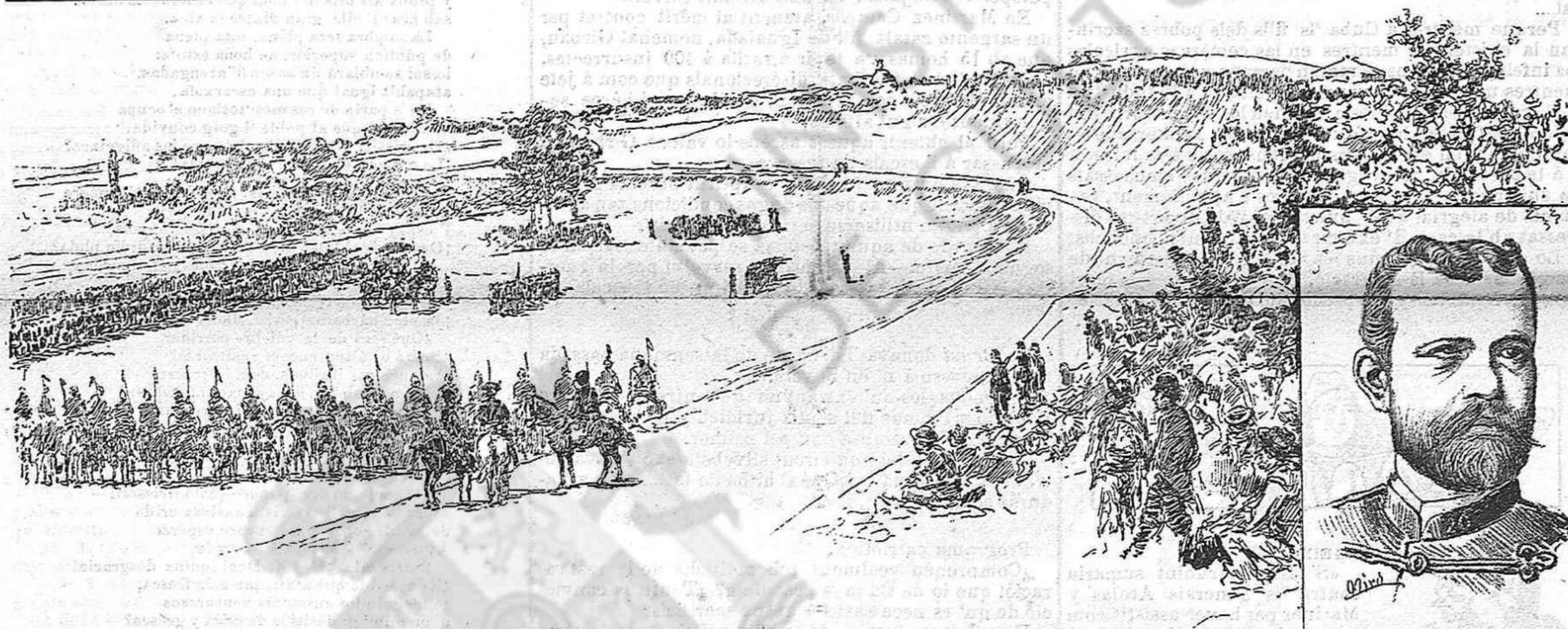
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Numero extra: 10 centims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1.00 Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2.50.

Fusellament del capitá Clavijo en las inmediacions de la Sagramental de Sant Isidro de Madrid. (De un croquis prè sobre 'l terreno per L' Imparcial.) | LO CAPITÀ CLAVIJO.

LAS GLORIAS DE LA RESTAURACIÓ

BYAN que anavam tant bé y hasta 'l diari ho portava. La pau y l' ordre públich estavan assegurats... ¡Vint anys de pau!... ¿Tot lo demés que valia? Lo desgabell administratiu, la crisi económica ab carácter permanent, l' allunyament del país casi en massa de

la vida pública... ¿qué significa tot aixó? ¿No està compensat de sobras ab aquests vint anys de pau octaviana, tan tranquila y segura com la pau dels cementiris?

Pero ara, ni aixó 'ns queda. Hem perdut fins lo consol d' estar peresosamente ajaguts, mentre 'ls conservadors y 'ls fusionistas alternan alegrement en la governació y en las gangas de un pressupost, á pesar de la pau, aumentat ab creixents gravámens y eternament saltat ab escandalosos déficits.

De Cuba arriban cada dia negres pressagis. ¡Y tan negres! Del color de la pell del element separatista. Alló que fá apenas un més no tenia cap importancia, avuy preocupa seriament á tots los espanyols. Cada dia 's reben noticias de accions parcials y escaramussas favorables á las nostras armas y cada dia 's recla-

ma ab urgencia l' envió de soldats y de milions. Se diria que als insurrectes se 'ls cassa de un á un, pero qu' en las espessuras de la manigua neixen á niera-das com los insectes. Als Estats Units se reclutan y organissan desvergonyidament á la llum del dia, y al nostre govern li falta virilitat pera entaular una reclamació enérgica que posi terme á tal escándol.

Totas las impresions comunicadas per l' autoritat superior de l' isla son alarmants. Y l' alarma creix, no tant per lo que 's diu com per lo que se sospita que 's calla.

Lo xuclador de vidas y caudals está obert: l' abisme s' enfondeix y s' aixampla, y es precis colmarlo ab la sanch dels nostres soldats y ab los diners de las nostras bossas.

—Siguéu patriotas: abandonéu las miserias de la política menuda—claman los homes que han sigut causa determinant de aquesta inmensa desgracia. Ells l' han feta y ells volen remediaria... pero á expensas del país exclussivament, ab la sanch dels pobres y ab los diners dels que avuy encare no ho son; pero qu' están condemnats á tornarse'n.

¡Siguéu patriotas! No hi ha mes remey. La conservació de Cuba es un compromís d' honra per Espanya. Consentir en pérdrela seria l' última vergonya. Aquest empenyo está disposat á sostenirlo tot espanyol costi lo que costi. Y proba d' aixó es la faci-

tat ab que las Corts, sense la més mínima discussió, han confiat 120 milions de duros á las mans foradadas dels nostres governs, perque 'ls esmersein en la guerra, ells qu' en temps de pau y de tranquilat, no han tingut may cap reparo en dissiparlos. ¿Se vol encare una proba més eloqüent de las bonas disposicions de aquest país, víctima de tants estragos?

Los governs de la restauració tenen aquesta ventatja: quan no se 'ls ha de respectar per la pau que proporcionan, per mes que ab aqueixa pau hi vaja aparellada la ruina, es precis respectarlos per la guerra que están obligats á sostenir, per mes que aqueixa guerra siga filla dels seus excessos y despilfarros.

Després de tot, no tenim més remey que consolar-nos. Aquest país sense energia, ni previsió, aquest país extenuat y exceptich té 'l govern que 's mereix y expia dolorosamente las sévas propias culpas.

Lo conflicte cubá coincideix ab la crisi agrícola, ab las alarmas de la industria, pendent de la modificació del régimen arancelari. En lo mes trist del nostre raquitisme, 'ns vé á sorprendre una afecció tan grave, tan agotadora com la insurrecció separatista.

Claman los vinaters per conseguir lo mercat de las grans poblacions circundadas per la barrera del impost de consúms: se tracta de donarlos una petita satisfacció; pero per arreglar malament la qüestió del

CORPUS POLÍTICH

ONAN los clarins anunciadors, la multitud que ompla la carrera s'aparta pressurosa, y comensa a sortir la professó nacional.

Los gegants, com es de rigor, van a la vanguardia.

Ell es lo Déficit: alt, terrible, amenaçador; ab una boca colossal, capàs de tragarse en un santiamén a tots los que 's miran la professó y hasta als que no s' han mogut de casa.

Ella, la gegantesa, es la Misèria: tan alta com ell, pero menos terrible en l' aspecte. Una Misèria mansa, quieta, resignada, com si pensés: Som al ball y hem de ballar.

A continuació, movent un estrèpit infernal, venen las trampas. May s' ha vist una cosa més desenfadada y escandalosa.

¡Tram! ¡tram! ¡pataplám! ¡tram!

¡Ab quina desfatzatés ressonan! Sembla que 's burlin del públich y que ab lo séu continuo repicar li diguin:

—¡Ja ho senti! ¡D' aixó, d' aixó se 'n diuhen trampas!

Ara passan los nanos. N' hi ha tot un exèrcit.

Nanos republicans, que tot ponderant las excelencias de la República, interiorment se 'n riuhèn y fan lo possible perque no vingui.

Nanos economistas, que volen salvar l' hisenda, y no saben arreglarho de cap més modo que augmentant los gastos y carregant las contribucions.

Nanos politichs, que passan lo dia mirant quin sol té més calor, para arrimarse desseguida al sol que més calenta.

Aquí tenim las parroquias ab los seus pendons: cada parroquia va acompanyada dels respectius plugas de la parroquia.

Hi ha la dels regidors, la dels diputats provincials, la dels cacichs, la dels pares de la patria, y la dels pares de familia ab la tulla corresponent.

Música: es la del Ho-pici, que va tocant los populars Goigs de Sant Prim. La gent riu, y aplaudeix entusiasmada la seva música predilecta.

Congregació dels badalls: es la corporació dels mestres d' estudi. Son cinquanta, y entre tants, únicament n' hi ha un que portí ciri.

Ben clar ho diu lo lleterero del seu pendó:

«No hi ha mé cera que la que crema.»

Y encare gracias.

Darrera d' ells segueix lo gremi dels vinaters, derramant amargament un bassal de llágrimas de vi, y arbolant una bandera que porta escritas aquestas paraulas:

«¡Ménos consums!... ¡Més consumidores!»

Aquí vé la delegació de la marina de guerra: un mariner coix, un altre manco... y un qu' es manco, coix y borni: lo rigor de las desdixas.

Més música: la escolania dels productors. Tots cantan y tocan a la vegada; pero cadascú executa una pesa distinta. Los uns la *Lamentació dels tapers*, los altres lo *Planys dels farinares*, los altres lo *Crit dels fabricants*... L' efecte musical es d' una discordança prodigiosa. De tot aquell xafarranxo, l' únich que 'l públich ne treu en clar es que tots los productors s' exclaman y que ningú está content.

¡Hola! Un grupo de tres senyors, molt tips, molt grassos y molt alegres... ¡Ah! Tienen rahó: son lo Banch d' Espanya, la Tabacalera y l' Arrendataria de cédulas. Probablement deuen ser los únichs que van a la professó de gust.

Cassino conservador: una multitud abigarrada de personas, cada una de las quals llepa un carmetlo.

Cassino fusionista: una colla de fulanos que 's maman lo dit.

Un' altra música, tocant una *habanera* bastant lamentable, y al seu detrás lo *Círcul de Cuba*, una especie de *círcul viciós*, qu' entristeix veraderament al públich.

¡Ah! Ja cambia la decoració: aquí están las representacions dels ministeris.

Lo de Gracia y Justicia va adornat ab las ternas que tanta gresca acaban d' armar.

Lo de la Guerra porta sobre 'l cos un altre cos d' exèrcit; l' octan, que ara 's creará y que per un miracle de la Providencia no 'ns costará res.

Lo de Foment rumbeja un pendonet guarnit de tronxos, pebrots y tomátechs, restos d' un obsequi procedent de las verduleras de Madrid, y al mitj del pendó unas lletas que diuhen:

—¡Tot per Tortosa!

Lo ministre d' Estat segueix lo curs, mirant aquí y allá ab una ullera molt grossa; pero no mes es per cubrir las apariencias y fer veure que mira, porque en realitat no veu res.

Lo de Marina pensa ab los barcos qu' envia a Kiel para l' inauguració del canal y 'ls qu' envia a Lisboa per las festas del centenari de Sant Antoni... y 's troba ab que no n' hi queda cap per enviar a América.

Lo ministre d' Ultramar fuma, lo de Governació escup y 'l d' Hisenda rumia la manera de fernes escupir a nosaltres.

¡Ara, ara vé 'l tabernacle!

Una gran caldera plena de sopa boba, guardada per en Cánovas y en Sagasta, que alternativament van ficanthi la culera...

Incens, vivas, aplausos, y com a conclusió, la *marxa real*.

S' enten; la *marxa real*... tocada per l' orquesta.

FANTÁSTICH.

REPICHS

A s' ha fet públich el nom de la major part dels jutjes municipals nomenats pel govern y resulta que la inmensa majoria tenen la circunstancia especial de ser amichs de 'n Romero Robledo.

Qualsevol diria que 'l gall de Antequera, cap a sas vellesas s' ha tornat gallina.

Sols per la manya que 's dona de treure tants y tants polls que 's pican tots la pitansa apenas surten de l' ou.

Al Institut de Mercia, s' examinava un alumno de Geografia, a qui vá preguntarli 'l catedràtich:

—¿Quin es lo riu més important d' Espanya?

L' alumno 's queda mut, y 'l catedràtich li diu:

—De segur que sabrá quin es el primer torero espanyol.

L' alumno ab molta vivesa:

—Si, senyor; en Guerrita.

Ultima frase del catedràtich:—Está molt bé. Suspèn en Geografia y aprobat en Tauromàquia.

La Cerillera está procedint judicialment contra l' inventor de uns bastons que per medi de un disparador fan flam. La Companyia monopolisadora no pot consentir que ningú li fassa la competència, reservantse 'l dret absolut d' encendre é inflamar.

¿Creurán que algunas vegadas fins temo per la sort de 'n Vallés y Ribot? Las sévas inflamacions revolucionarias poden arribar a fer una competència terrible als mistos de cerilla.

Ell no podrá fer may la Revolució; pero si algú no bufa a temps, es imminent y segura la ruina de la Cerillera.

La *Dinastia* recorda que 'ls generals Arolas y Mariner han jurat defensar fielment a la monarquia legítima.

Si, es veritat: han jurat aixó, de la mateixa manera que D. Arseni havia jurat defensar la legalitat republicana.

Y no obstant...

De aquí 'us venen las *garrofas* senyors de *La Dinastia*.

ficis considerables. Si la Junta de govern no s' ho gasta en missas, aquest any els accionistas fins cobrarán *dividendo*.

¡Está vist! Massa que ho diuhen: quan uns ploran, altres riuhèn.

Aquí també, al igual que a Cuba, ens trobém en plena estació de plujas.

Plouhen noticias y alarmas.

¡Y ay del infelis que 's troba sense paraygua per aguantá 'l *xubasco*!

L' escena a Monistrol de Montserrat. De bon mati s' obra l' iglesia com de costum, y las beatas devotas de distints altars ván adonantse seguidament de una gran novetat. Tots los sants s' han transformat: tots apareixen ab la cara y las mans completament negras. Aquellas imatjes, pel color, mes que sants, semblan una parrida de insurrectes de la manigua.

Los mossos d' Esquadra practican activas diligencias en averiguació dels autors de tota aquella negrura.

¿Lo trobarán? O mes ben dit: ¿existeix realment un home capàs d' ent-etenirse a enllustrar la cara dels sants com si fossen botas ó sabatas? ¿No podria ser obra de miracle?

Precisament negra es la Verge de Montserrat, vehina dels sants de l' iglesia de Monistrol, y ningú ha sentit dir may que 'ls mossos d' Esquadra anessin buscant a qui hagués pogut enmascararla.

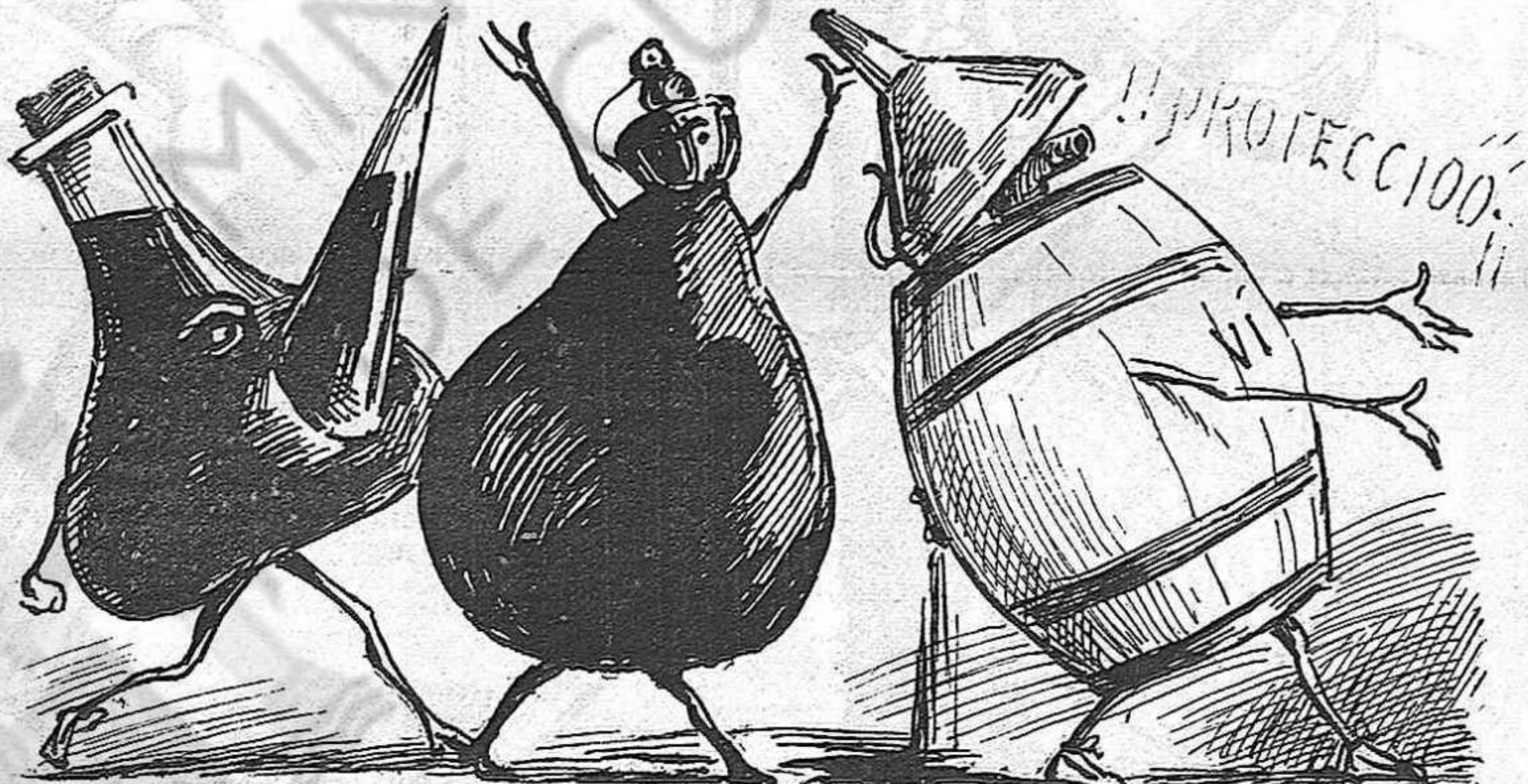
Diu un telegrama que ha entrat a formar part de las partidas separatistas, lo marqués de Santa Llucia.

Estich segur qu' en Llanas dirá:

—Senyors, si aixó es una comedia, reclamo 'ls drets de representació.

L' endemá de la corrida, una senyora de la bona

LO DEL DIA

Lo desespero del mam.

Parlo de *La Dinastia* periédich. ¡Cuidado! ¡Qué no hi haja confusions!

Lo discurs que ha de llegir en Moret en lo seu ingrés en l' Academia Espanyola, versará sobre 'l tema: «Oratoria parlamentaria.»

¿Oratoria ó floricultura?

Encare que no es fácil trobar un altre home polítich a Espanya, que havent tirat mes floretas, haja recullit mes fruits.

Lo corresponsal a Paris del *Diari de Barcelona*, parla l' altre dia de las societats de gimnástica qu' existeixen a Fransa en número considerable y diu que tenen un objecte polítich més que un fi plástich «sent un foc de agitació republicana y un gran recurs en época d' eleccions para 'ls candidats de la República.»

Aixó precisament es lo que fá falta a Espanya. Que tots los partits de oposició anti-monárquica cultivin la gimnástica.

Potser ab ensenyar los punys n' hi hauria prou per acabar ab totas las indignitats y traficas dels xanxellers electorals.

Deya un rentista.

—¡Quina manera mes horrorosa de baixar las Cubas!...

Y replica va un pare de familia:

—En cambi, Déu protegeix a la Companyia Transatlántica. Lo transport de tropas li deixa uns bene-

Juan Palomo, yo me lo guiso, yo me lo como.

LO DE CUBA

—Miri D. Arseni que si 's vá entretenint y 's distreu, aquest mano se li fumará tot el puro.

societat que havia anat als toros per primera vegada, digné al despertar-se al seu marit:
 —¿Creurías que tota la santa nit hi estat somiant lo mateix?
 —¿Y qué has somiat?
 —Banyas.

A Galicia l'altre dia vá casarse un mut ab una muda.

A Madrid, en cambi, ja fá temps que fan vida marital un xerraire y un altre xerraire.

En Cánovas y en Sagasta.
 Y cuidado que s'estiman molt. La proba qu' en lloch de tirarse 'ls plats pel cap, procuran que no se 'ls esquerdin, menjanthi tranquilament en dolsa pau y santa companyia.

Los romeristas tractan de clown á n' en Silvela. En cambi als silvelistas els queda 'l gran recurs de dirli á n' en Romero:

—Pitjor tú que ni á clown arribas, desde que tú mateix vas confessar que has perdut la gracia.

Mentida sembla que en lo Circo eqüestre nacional el país aguanti sempre las mateixas xocarrerías!

A L'INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ba-ta-Ul-la-da.
  - 2.ª ACENTÍGRAFO.—Ala-Alá.
  - 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Rafael.
  - 4.ª ROMBO.—
M
N A P
N I N O T
M A N E L E T
P O L A R
T E R
T
  - 5.ª GEROGLÍFICH.—Com més polítich un es, milló.
- Han endavinat totes las solucions los ciutadans Ll Oliva, J. Terradas, A. Queralt, A. Alvaro, F. Becaroll, Aleix Doménech, E. Nomigra, y León de Glizzana; n' han endavinadas 4; Un Aprenent de teórich; 3, Excm. Sr. D. Fulano de tal; y 1 no més Llicenciat de F. y Un xitxarelo xiflat.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Tonet Brufau, D. S. (Vilafranca), Lluïset, Excm. Sr. Don Fulano de Tal, Manuel Grau, Cintet B: un, Cintet de Sant Martí, A. Sabaté del Vendrell, N. Poed, E. Castells, y A. dels Burros.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciudadans Leon de Glizzana, Pelotari, J. Ribas, Joaquim Oll-r, P. Botey de P., R. Tomás, A. F. y F., Joseph Lligadas, Jumerá, P. de l' Olla, y J. Antons Brill.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá C: ra de tots Colors: Vaji als de la Salvadora que li paguin el sello.—J. Bover Casellas: La composició no 'ns acaba de agradar las que tenim en cartera mirarem de publicarlas: dels cantars n' aprofitarem alguns.—J. Aber y Coll: L' idea de la poesia va bé; pero 'l seu desarrollo y la forma deixan molt que desitjar.—Un Esperit: No 'ns fa 'l pes.—Follet: Hem rebut l' ervio: mil gracias.—J. Sala y Marigó: Acepém la composició.—Noy Gran: Enterats.—Pepet de Vilafranca: De las dos aprofitarem La figuera.—Lo Nano: Apart de que las cartas han de venir firmadas, la de vosté ens sembla l' eco de rivalitats particulars que han de quedar excluidas del terreno de la premsa.—P. P. T.: Sens dupte al copiar la composició, s' haurá descuydat l' antepentúltim vers.—Un constant lector de La Esquella: Hem procurat fer averiguacions; pero sense resultat satisfactori.—F. Aber y Coll: No 'ns agrada prou.—Jaume Vilari: Lo mateix li diu-m.—Joan Petit: L' article té condicions bastant apreciables. [Lástima que l' idea no siga de mes cos!—J. Torruella y Tomás: Es fluix.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert. impresor. Asalto, 63.—BARCELONA

Lo próxim dissapte sortirá NÚMERO EXTRAORDINARI de
LA CAMPANA DE GRACIA

Freu 10 céntims—Será tan interessant com sempre é ilustrat ab profussió de dibuixos—Preu 10 céntims